

BAKA L. PATRIK

Mért ne lehetne örökké karácsony?

Egy fekete sapkának

„So close to the flame
burning brightly
it won't fade away
and leave us lonely”

HIM: Close to the Flame

És akkor kukorékolt a kakas.

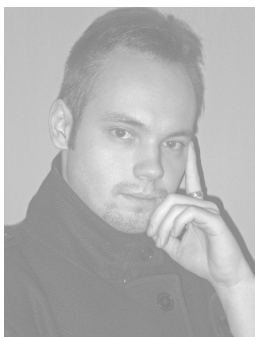
A cigarettafüst spirálba tekeredve szállingózott a Tévelygő juhász és az Aldebaran felé. Előbb a mohával benőtt, hóval telehintett cse-repeken mászott felfelé, meg-megcsusszanva – érthető –, hisz tél volt és karácsony. Huszonnegyedikre, pár perccel múlt éjfél.

A füstélet nem épp egyszerű. Lényegében sziszifuszi meló az egész, tudni kell ugyanis, hogy minden füst, legyen afrikai, orosz, tadzsik, inúpiat, sőt akár még észak-koreai is, szóval hogy minden füst arra törekszik, hogy egyben tartsa önmagát. Persze a fentebb emlegetett egyed – mint bizony összes fajtársa – nem hallott még az entrópiáról, így tovább próbálkozott. Megpihent kicsit a kiskonyha mohával benőtt, hóval telehintett cserepein, aztán ugrás közben kezét-lábát elejtve huppant át a felhőkarcoló ezüstfenyőre. Elfogadom, ez kicsit túlzás, az emlegetett szűrős luc ugyanis csak az igen mélyre bukó felhők gyomrát volt képes szétmetélni.

Néztem, ahogy bele-beleharapott egy újabb túlevélbe, s tovább-lendítette magát a következő, ruganyos ágra. Közben persze terített-e a testrészeit, mint ahogy az olümposziak a mannával ezt sohasem tették. A füst gyorsan eszkábált diagnózisom szerint bélpoklosságban szenvedett. Azonban mit ne mondjak, kítartó egy füstkö volt. Csak az utolsó előtti ágnál tűnt el. Jókorát slukkoltam ekkor, s utánaeresztetem az öccsét is, hátha nagyobb szerencsével jár, és sikerül eljutnia a csúcsra. Az íze alapján persze a húga is lehetett.

A Szamárkák, Krisztus szekere és Kikelet-hírmondó sakkozni kezdtek odafenn, mert megtehették. Lehallottam a sok I-t és Á-t. Egészen addig figyeltem őket, amíg a kisebb Szamárnka lova levette Krisztus szekérének bástyáját. Mit levette, lepatkolta a horizontról.

A hatalmas őrtorony ott landolt a házunk előtt az aszfaltúton. Kétharmad részt a tőlem távolabb, felmaradt részt pedig a hozzám közelebb eső sávon terpeszkedett. Csak az egyik lőrése tört le zuhanás közben; ott hevert az árokban. A torony azonban – a kettő egyike – jól volt. Kikerülni persze – még ha tekintettel is vagyunk az ará-

nyokra – egyik irányból sem lehetett. Ezen jót kuncogtam – olyan palócosat –, aztán nagyot rúgtam a lábam előtt heverő tetembe.

Annyit talán elmondhatok, hogy ez már a tizenhárom és feledik rúgásom volt, és a hetedik cigarettám. Mindig filterig szívtam, ezért sárgultak és feketedtek meg idejekorán az ujjaim, s ezért tátongett folyton fekély az egyikem. Hogy tudjam, hogy élek. Vagy nem.

A dobozban hét cigaretta volt, tehát $E=mc^2$, az utolsót pampogtam. Meg kell hagyni, az azért különös, hogy az óvatos bökéstől a kapufadöntő rúgásig terjedő skálán belül a teljes arzenált bevettem, és mégsem értem el semmiféle eredményt. Semmit. Az ernyedte test minden ostromnál elmozdult, ide is és oda is, kicsit is és sokat is, de rúghattam akármeckkorát, folyton visszagördült alaphelyzetébe, változatlan ábrázattal, tudniillik csodálkozott.

Vannak azok a kis hülyék, akik belefekszenek a hóba, és ahogy a kezüket és lábukat fele, le-fel húzogatták, holmi antropomorf angyalkákat nyomnak bele. A tetem igen hasonlóan hevert ott a mintával a háta mögött, azzal az apró különbséggel, hogy a csilingelő kacaj helyett néma volt, az arca hófehér, akár Lugosie '31 táján Majdnemerdeltyben, mosoly helyett pedig – ahogy mondtam volt fentebb – egyszerűen csak csodálkozott. Meg volt lepődve. Megilletődött rajta, ahogy a csillagképek sakkoztak, és ahogy lezuhant a bátya a horizontról, és ahogy elfoglalta az egész úttestet, és ahogy meghalt. Mert halott volt, ez biztos, olyan halott, amennyire csak egy halott halott lehet. Ahhoz azonban semmi kétség sem fér, hogy az ő lenyomata profibb munka volt, még ha a színekkel akadt is egy kis probléma. A kis hülyék ugyanis igen gyakran elfelejtkeznek a glóriáról, az pedig – mondanom sem kell – az antropomorf angyalkák elengedhetetlen tartozéka. Mint a szárny. Csekk. Mint a talár. Csekk. A glóriára viszont, arra csak a mi halottunk figyelt. A vér és az agyvelő egyikét cafata napsugarak módjára loccsant szét a jéggel borított betonon. Mintha a Vérel versengő csillag költözött volna a koponyája alá. Profi glória, nem vitás.

A bagó elszállt, új után kutattam. Kihúztam az egyiket, az orrom alá nyomtam, és megszagoltam. Finom, erős dohány. Ahogy az öngyújtó lángja fellobbant, életet lehel az éjszakába. Nem csak a cigaretta vége izzott fel, mint autók féklámpái az ütközés előtt, hanem a halott arcán is megnyúltak az árnyékok. Az orra mintha egy égnek meredő szarv lett volna. Az utolsó egyszarvú hevert ott előttem. Hogy megöljem a mitikus patást, a torzó fölé hajoltam. Láttam őt. Fényben úszott.

Mondanak olyat, hogy halottról jót vagy semmit. Legyen. Az arca nagyon ismerős volt, mintha milliószor láttam volna már, s bár a nevére nem emlékeztem, úgy gondoltam, soha nem nézett még ki olyan jól, mint akkor és ott. Mit tesz a körszakáll?!

A kakaskukorékolás újra belerezonált a világba.

Kezdett hideg lenni. Előkotortam a zsebemből, majd a fejembe nyomtam a sapkámat. Tiszta víz volt hátul a hajam. Érthetetlen, pedig az állásba azért még én sem szoktam beleizzadni. Tudtam, lassan be kéne menni már. Felmelegedni. Nehezen mozogtak az ujjaim. Feléledni.

Hó zúdult a pléhtetőről. Épp időben ugrottam félre. Engem is betakart volna, mint a tetemet, ha nem vagyok elég gyors. Rám csak pár hópelyhszilánk jutott, az ő arcát azonban félig maga alá temette a sűrű, fehér takaró. Odatérdeltem mellé, és elkezdtem letisztítani az arcát. Nagy nehezen sikerült, kivéve a szeme alól. Élettelen arcán ott maradt pár kristály, hogy pár könnycöppé olvadjon szét. Nem tudtam lekaparni őket.

Keleten háború dúlt. Vörös lett az ég alja a vértől. *Hát még karácsonykor is? Még most is egymásba haltok bele? Még most is elfelejtitek a körforgást?* – gondoltam. Keleten háború dúlt. Hajnalodott.

Elindultam, hogy bemászak az ablakon. Szentestén így dukál, Santa sem csinálna mást. Utáltam, amikor a porhanyós faltól fehér lett a kabátom. Persze mindig fehér lett.

Kontrasztszigetek a kontrasztóceánban. Megragadtam a párkányt, felhúztam magam. Ablakszárny be, a függöny megfeszült. Hallottam. Egyik láb a radiátorra. A hó cipőtálpí barázdákba ragadt sűrítménye megadta magát. Végigfolyt a forró fémen. Beraktam a másik lábamat is. Bent voltam.

Köd volt.

És hideg.

És sötét.

És hó hullott.

És jég volt a talpam alatt.

És csúszott.

Aztán a köd köddé vált.

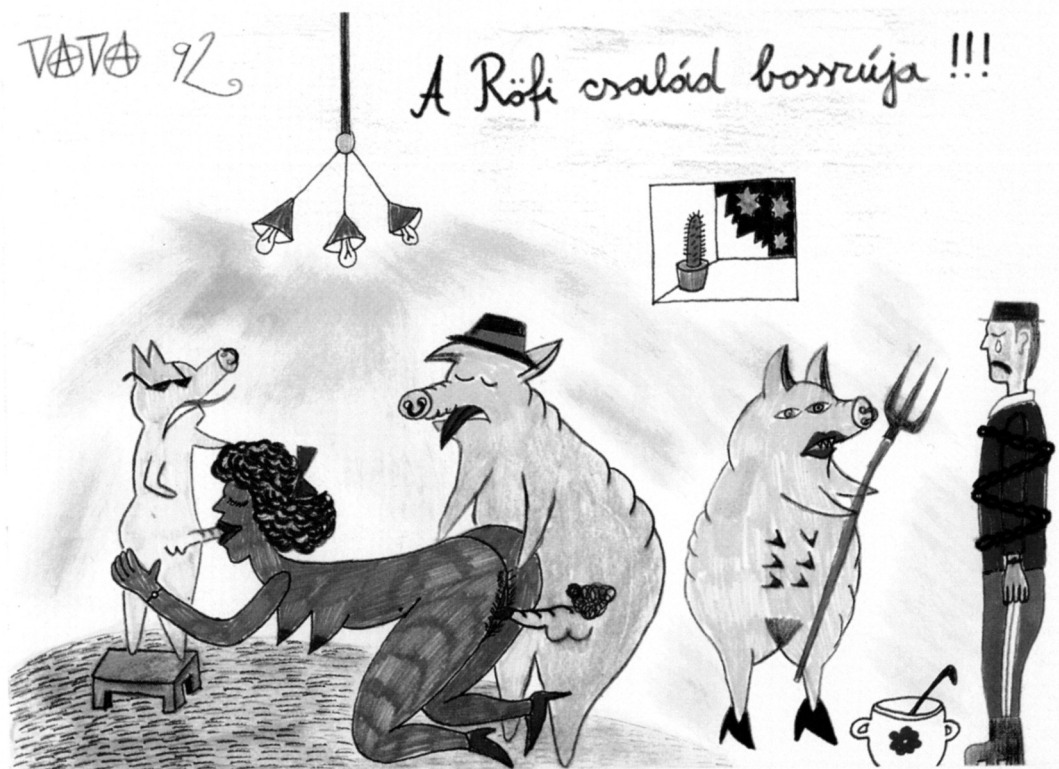
És a kakas újra kukorékolt.

A fenyőfán füst kúszott fel, hogy meghaljon a hegyén. A kiskonyha tetőgerendáin mohával benőtt, hóval telehintett cserepek sorakoztak. Ott várták a pirkadatot. Jött. Én pedig a tetemre meredtem. Az arca csupa hó volt. Pont, mint mielőtt lesöpörtem volna.

– Mi az Istent keresek én itt?

Sakk matt! – dörögte Krisztus szekere a horizonton. A Szamárfő búsán iázott. Isten kalácsa pedig nagyra tátotta a száját, és úgy kacagott a világon. Az elején, a végén, és azon, ami között van.

A röfi

Hajnalhasadás.

A Tündérek fordulója után a Tündérek tánca következett. Micsoda bál ez, gondoltam, ahogy a Tejúton végigcsorogtak a hangjegyek, és lecsöpögtek az égről, hogy a fülem ívén csúszdázzanak tovább.

Közel a láng
fényesen ragyog.
Nem, nem tűnik el
csak hagyj magunkra már.

Táncolni akartam, nem akartam, hogy vége legyen. Pedig hajnalodott. És a hajnal veszélyes. Az éjszakában mindenki egyenlő. Az éjszakában én is egyenlő voltam vele, ott, egy másik városban, egy másik fenyő alatt, novemberben, karácsony napján. Táncolni akartam vele a Tejút hídján, fel, amíg megreped a horizont és összeomlik az univerzum. Bátorság. Igen, de most pihennem kell.

A virradat előretört keleten, ott, ahol háború dúlt. Először mindig keleten, csak aztán nyugaton. És egyszer minden vörös és egyszer minden fekete, és én lefekszem, mert melegem van. Hisz a hajam is izzadt a tarkómon, ez a fránya hó úgy melegít. A toronyra meredtem a házunk előtt vezető úton. Ott, ahol az a lőrés letört, a Kaszás csillag dohányzott. Mielőtt lehunytam volna a szemem, megnéztem, hány szál van még nálam. Hét volt. Ez pedig megnyugtató. Egyet sem lopott el.

Havazott.

Aztán egy sikoly. Csodálkoztam. Mire jó ez?... Ismerős.

Aztán egy üvöltés. Megilletődtem. Illetlenség. Minek kiabálnak?... Ismerős.

Nem éreztem, ahogy a szülők a halott arcához értek. Nekem csak az számított, hogy jobban néztem ki, mint valaha. A körszakállra gondolok.

A csillagok megmerevedtek, a Tévelygő juhász, az Aldebaran, a Szamárkák, Krisztus szekere, a Kikelet-hírmondó, a Vérrel versengő csillag és persze Isten kalácsa, a Tündérek fordulója és a Tündérek tánca, na meg az Orion, amit Kaszás csillagként is ismernek. Megfeszültek a horizont vásznán, december huszonegyedikén, majdnemkarácsonykor.

A mentő egész gyors volt, alig lehetett elszívni hét szál cigarettát, amíg kiért. Aztán épp a ház előtt megcsúszott, és kettétépve a kovácsoltvas kerítést, a szúrós luc törzsének hajtott. A motorháztetőből előtörő fekete füst az ezüstfenyő csúcsánál is tovább nyújtózkodott. Ahogy a másik mentőautó is kiért – amely a mentősökért jött –, a sofőr csak a fejét csóválta, és egyfolytában azt hajtogatta:

– Mintha lepattantam volna róla, érted? A levegőről. Mint egy kőfalról.

És akkor kukorékolt a kakas.

A cigarettafüst spirálba tekeredve szállingózott a Tévelygő juhász és az Aldebaran felé. Előbb a mohával benőtt, hóval telehintett cserepeken mászott felfelé, meg-megcusszanva – érthető –, hisz tél volt és karácsony. Huszonegyediké, pár perccel múlt éjfél...